

KUNST IN DE HEEMTUIN VERBEELD editie 14 / 2022

Vier dichters uit Wassenaar, Leiden, Oegstgeest en Leiderdorp lieten zich in de zomer van 2022 inspireren door de beelden in de Leiderdorpse Heemtuin, of zochten er passende gedichten bij uit hun werk. Dit op uitnodiging van de Stichting Kunst in de Heemtuin.

De gedichten van Mieke van den Berg, Joke Schrijvers, Leni Venne en Frans Terken zijn voorgedragen tijdens de Kunstroute Leiden op zondag 25 september 2022.

Mieke van den Berg schreef bij *'Wereld in een hand'* van Carla Rump:

1 ont moet mij

de onbevangenheid waarmee je kijkt
alles is mogelijk in jouw werkelijkheid
in je fantastische dromen kan je alles aan
auto's laat je racen door je krullen
naaktheid hoef je nog niet te verhullen
in je prille onschuld is jouw reis
zo ver bij onze dagelijksheid vandaan

ik graaf in de golven van mijn grijs
of ik weer dat kind in mij kan delven
dat onverwoestbare vertrouwen
want ergens onderweg na het leren
tellen meten en wegen
werd alles ingewikkeld

Mieke van den Berg schreef bij *'Alziend oog'* van Carla Rump:

In het oog krijgen

mijn pen schrijft
tranen vriend
maar jij stervende zegt
dat tranen
een vergrootglas zijn
om het leven dat je rest
helderder te kunnen zien

Mieke van den Berg schreef bij *'Alphornvogel'* van Jeannette Ephraïm:

Te klein vind jij je
maar je alpenhoornsnavel
doet dat deels teniet
jij voert als vele kleinen
duidelijk de boventoon

Joke Schrijvers schreef bij *'Large Garden Blocks'* van Esther Hoogendijk:

Sculptuur vergaat

Schijnbaar lukraak
ligt een vijftal blokken
in het gras

vergankelijk
één valt al uit elkaar
de zachte kleuren verf
aan het vervagen

hoe lang is hieraan
nagedacht geknutseld
met gips inkt papier
en zaden zelfs
al uitgebod of
afgestorven

ook beton
doet onopvallend mee
dit is het hoekige leven zelf
verbeeld in tederheid

hier groeien nieuwe soorten uit

Leni Venne schreef bij 'Leguaan' van Patrick Visser:

De Leguaan

als een oud uurwerk
draagt deze leguaan
zijn geschiedenis
op het lijf geklonken

hij mag er zijn

gewapend met zijn kam
van geslepen messen
stapt hij vanuit de veenkuil
door het gebladerte

op zijn hoede

in blinkend harnas
sterk en niet kapot te krijgen
tot de tanden toe gewapend
houdt hij mij in de gaten

voor wie of wat wil hij zich verbergen
en waarom ?

Leni Venne schreef bij 'Disc Goose' van Jeannette Ephraïm:

Disc Goose

hij zit prachtig in de veren
zijn slanke lijf
boven de sterke poten
past hem perfect

toch vind ik hem hier
weggedoken
als weet hij met zichzelf geen raad

die veel te grote pepermunt
daarboven op zijn neus
vangt veel te veel signalen
te veel signalen om te kunnen duiden

jong nog herkent hij zelf nog niet
zijn uitzonderlijke gaven
kan hij zijn talent
tot nu toe niet benutten

het kabbelen van de beek stelt hem gerust
de schaduw van het lover is weldadig
de kleine berk en lijsterbes
beschouwt hij als zijn vrienden

is het daarom dat hij
hier heimelijk aan dit zijpad blijft
zich spiegelend aan het kalm bewegend water

Frans Terken koos uit reeds bestaand werk bij 'Disc Goose' van Jeannette Ephraïm:

Ontstijgen

Deze dag dat de dichter vast
in waterdichte wandelschoenen staat
hij sopt door polder en over dijk
met het hoofd diep in de kraag

de oren gespitst
op onverwachte geluiden
door noordwestenwind gedragen
krijzen nijlganzen een hese roep

alsof zij bij de dichter om taal bedelen
van hem graag horen wat hier gezegd
vreemde eenden die dit landschap
door zijn woord willen kennen

zegt hij dat hij vleugels wil
weg van de ganzenmars in dit gebied
en meevliegen met de trek
naar het verre zuiden

waar voorbij onstuimig vaarwater
dagen van warmte wachten

Frans Terken koos uit reeds bestaand werk bij 'Torso' van Anne Maryken:

Torso

De jonge vrouw in haar schoonheid stoïcijns
verzonken boven het kunstboek valt op
de torso van een Griek of Romein
- dat kun je van hier aan haar lippen
niet zien je gaat ook niet vragen zoïets
laat je in een volle trein wel uit je hoofd -

het haar wiegt
in de cadans van het vaste traject
volgt haar vinger de klassieke
lijn van het bovenlijf
als ze de halfgesloten ogen opwerpt
naar het naastgelegen bos

ze hoopt dat haar Apollo daar-
achter ergens
een heuse tempel bouwt
de tafel vult met schalen en bekers
haar nodigt met een bruiloftskleed
het heft een zang aan in haar schoot

voor zij het merkt staat hij al naast haar
en vraagt naar het vervoerbewijs

Frans Terken koos uit reeds bestaand werk bij 'Letting go' van Anne Maryken:

Hangjongere

Tussen de rozen het duikelrek
waaromheen onkruid groeit
en tiert op stugge stengels
elke speelbal prikt hier lek

hoe jonge armen zich strekken
twee kleine vuisten zich sluiten
het hoofd met blonde krullen
hangt omlaag in het groen

zwaaiend aan de stang
staat de wereld op zijn kop
ook dit is ontdekken van ruimte en tijd
leren dat je niet schrikt van wat steekt

ik wacht tot je van loslaten roept
vang je nu nog een keer op
dat je geen botten breekt

Frans Terken koos uit reeds bestaand werk bij 'Zonnebaadster' van Kiek Bangert:

Wat zij heeft

I

Om hoe de zon haar gezind is
op hoogtijdagen
als zij van het licht
bij vlagen op de vlucht gaat

haar omslagdoek slaat om hoofd
en schouders en
grijpt naar de tube
met crème een tweede huid smeert

tegen het verbranden
tegen de ontrafelende blikken
die hij haar heimelijk toewerpt

is zij de gloed van haar uitstraling moe
niet langer zal ze zich verzetten
tegen de brand in haar tijd

II

Zoals zij haar parasol neerzet en opent
het badlaken onder zich uitvouwt
het strekken van armen
en benen tot een waar schouwspel maakt

hoe zij grijpt naar vlijt en toewijding
schoonheid vraagt om overgave
een doorzichtig leven
dat niet naar hoogmoed taalt

maar gewoon doet wat zij wil
is ze op zoek naar beschutting
bescherming van een aangeboren arm

een uitgestoken hand desnoods om vast
te houden wat ze heeft
wat hij ziet dat zij is

Frans Terken koos uit reeds bestaand werk bij 'Vaas met bloemen' van Mary Geradts:

Oh de zon in zonnebloem

Zo klein begonnen schijn je
groots met je stralende krans
als een kroon op stengel en blad

en maar wuiven in de wind
dat we elke dag welkom zijn
in de tuin tussen de bloemen

jij die het uitzicht zomert
met je wakkere oog
nodigt ons naar buiten

waar wij de tafel vullen
met brood en geurende spijzen
voor de dorst een droge wijn

kijken we naar jou en elkaar en
zien hoe je maakt dat de lucht trilt
zwanger van zomerliefde